

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 106

číslo: 15

12. dubna 2026

Cena: 14 Kč

Výstava o F. Palackém v Národním muzeu zahájena

V Historické budově Národního muzea byla dne 31. 3. 2026 zahájena výstava František Palacký 1798–1876, která je otevřena veřejnosti od 1. 4. do 31. 8. 2026.

Zahajovací část se konala v Panteonu Národního muzea, kde je také umístěna bronzová socha Františka Palackého z roku 1897 od sochaře Antonína Poppa. Při otevření představil záměr této výstavy generální ředitel pan Michal Lukeš a podrobněji její pojetí a obsah přiblížil Martin Sekera. Poděkoval ostatním autorům výstavy L. Kодиšové, V. Marešové a P. Muchkovi a dalším spolupracovníkům a institucím.

Na klavír zahrál skladby Bedřicha Smetany Matyáš Novák. Atmosféru 19. století navozovali lidé z organizačního personálu v dobovém oblečení, kteří vítali přichozí hosty. Hosté si mohli prohlédnout výstavu s odborným výkladem dr. Pavla Muchky.

Výstava vznikla u příležitosti 150. výročí úmrtí historika a politika Františka Palackého a přináší originální pohled na tuto osobnost, která zásadně ovlivnila české dějiny i samotné Národní muzeum. Místo historického symbolu vzdáleného dnešním lidem, zejména mladé generaci, je koncepcí výstavy Palacký představen jako přemýšlivý člověk své doby, ale i té naší.

Do Palackého světa je možné vstoupit prostřednictvím osmi krátkých fiktivních dialogů mezi ním a člověkem z roku 2026, stylizovaných do podoby chaty na obrazovce mobil-

ního telefonu. Tyto dialogy otevírají klíčová témata jeho života i otázky, které rezonují dnes. Příběhovou linku doplňuje originální komiks zachycující zásadní životní momenty. Interaktivní charakter výstavy tvoří též množství audio nahrávek, které zprostředkovávají ukázky z Palackého děl i osobní korespondence.

Dominantním prvkem výstavy je velkoformátová mapa Evropy, na níž lze sledovat Palackého cesty i proměny národnostních poměrů ve střední Evropě. Hned při vstupu do výstavních prostor nás upoutá rozměrná knihovna s výběrem 1000 svazků. Knihy pocházejí z jeho rozsáhlé osobní knihovny, kterou odkázal Národnímu muzeu.

Významnou část výstavy tvoří autentické exponáty z Palackého osobního i veřejného života, jako je jeho cestovní kufřík, s nímž roku 1823 přijel do Prahy. Vystaveny jsou i jeho brýle, vycházková hůl, klobouk, části oděvu a další předměty. Součástí výstavy jsou také reprodukce archivních materiálů z Palackého pozůstalosti – koncepty jeho stěžejního díla *Dějiny národu českého v Čechách a v Moravě*, ale i různé dokumenty osobní povahy. Palacký byl mimořádně pečlivý a systematický člověk, který si uchovával i různé pozvánky na

Pokračování na str. 3

Nebeský příbytek krále Gondofarese aneb apoštol Tomáš v tradici a umění

Evangelium této neděle připomíná známou scénu: učedníci pohromadě za zavřenými dveřmi, fascinující zpráva, která už zazněla – a Tomáš, který u toho nebyl. Mezi sdílenou zkušeností ostatních a jeho vlastním postojem zůstává odstup. Právě do tohoto prostoru vstupují umělci, jako by se pokoušeli zachytit to, co se odehrává mezi postavami, jejich pohledy, gesta. Zajímá je napětí: ruka, která se přibližuje, ale ještě se nedotkla; pohled, který uhýbá nebo se teprve učí vydržet; tělo, které váhá, zda zůstat stát, nebo se přiblížit.

Stačí se zastavit před obrazem italského malíře Caravaggia „Nevěřící Tomáš“ (1601-1602). Světlo zde nepadá na scénu jako celek, ale soustředí se na ruce a otevřený bok. Tomáš se nenaklání s klidem objektivního pozorovatele; jeho gesto je téměř neobratné, naléhavé. Ostatní učedníci se tlačí blíž, jako by i oni potřebovali znovu uvidět to, co už jednou spatřili... Právě Caravaggio „maže“ hranici mezi posvátným a lidským. Jeho Tomáš s vrásčítým ustaraným čelem není jen pochybovač; do rány nevkládá jen prst, ale

celé své dosavadní vidění světa. Je to okamžik, kdy se dotek stává synonymem pro „pochopení“.

O několik století dříve, na středověkých deskách či v iluminovaných rukopisech, je tatáž scéna rozložena jinak. Postavy stojí klidněji a jsou více stylizované, jejich gesta jsou zdrženlivá a podřízená celkové kompozici. Tomáš se nepřibližuje s takovou naléhavostí; jeho gesto působí spíše jako součást ustáleného obrazového schématu než jako okamžitá reakce. Setkání s Kristem

Pokračování na str. 3

Přispějte do rodinného kalendáře

Blahoslav 2027

Vážení čtenáři, připomínáme, že pro kalendář Blahoslav 2027 jsme zvolili téma „Čas“. Ke zvolenému tématu vítáme odborné texty, povídky, úvahy, vzpomínky, vyprávění, básně, kterým neschází působivý vnitřní apel.

Můžete však klidně napsat i úvahy či eseje o etice a hodnotách.

Pro náš rodinný kalendář jsou samozřejmě vhodné i odlehčující a humorné povídky, a rovněž odborně fundované zamyšlení k výročím významných historických osobností.

Do mozaiky celku kalendáře vždy výrazně náležejí příspěvky ze života našich náboženských obcí. Jsou pro doplnění celku oblíbené publikace velmi potřebné a napomáhají církevnímu životu a zdravé sebereflexi i pocitu sounáležitosti věřících. Přemýšlejte, prosíme, a uvažujte, co obohacujícího chcete a můžete čtenářům sdělit. Můžete nám dát i tip na autora, který není příliš známý, ale pro naše církevní periodikum by mohl být zajímavý. Děkujeme všem autorům ochotným připojit se a věnovat svůj čas a nápady ve prospěch bližních. Když si nebudete vědět rady s finalizací textu, rádi vám odborně pomůžeme.

Termín odevzdání příspěvků je stanoven do poloviny května 2026. Rozsah příspěvku bývá obvykle 1-2,5 stránky, cca 50-130 řádek.

Své texty, prosím, pošlete na mail olga.nytrova@seznam.cz nebo tomas.novak@csh.cz. Děkujeme.

Na vaše práce se těší editoři a redaktoři

Olga Nytrová, Tomáš Novák a Václav Strachota

„Hospodinova je země i to, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.“

(Žalm 24, 1)

Srdečně vás zveme ke společné oslavě a vyjádření vděčnosti za naši planetu v místě, kde se příroda snoubí s duchovní tradicí - v přírodním areálu ThDr. Karla Farského ve Škodějově. V rodišti našeho prvního patriarchy se sejdem 20. dubna v 15 hodin, slovem nás provedou a biblickým zamyšlením inspirovaní bratr patriarcha Tomáš Butta, bratr vikář Benjamin Mlýnek a duchovní Tomáš Novák. Přijďte poděkovat za Zemi a její dary. redakce

To světlo zasvítí jako meteor

Velikonoční příběh je jednoznačně příběhem naděje. Je to příběh o tom, že byl někdo vzkříšen z mrtvých, abychom měli my všichni naději, že smrtí život nekončí. Že po ní život dál existuje. Když tento příběh člověk zaslechne jen tak letmo v čase svého každodenního hemžení, tak mu přijde pohádkový, sice povzbudivý, leč nepravděpodobný, příběh z oblasti mýtů a přání. A pak se nám v životě přihodí, že nás opustí někdo blízký, a rázem se změní náš úhel pohledu. Protože nelze v tu chvíli přistoupit na to, že smrtí to končí. Že už nebude nikdy nic. Žádné setkání, žádné příště. A v tu chvíli se nám ten velikonoční příběh rázem nejví tak nejednoznačný a mytický.

Oslavili jsme Velikonoce. Ježíšovy narozeniny. Jeho druhé narozeniny. Tedy ty, kdy byl Ježíš Bohem vzkříšen z mrtvých a jako důkaz toho všeho pojedl s učedníky rybu, stoloval, besedoval, ukazoval jim rány po hřebecích i po probodnutí kopím, prostě prokazatelně mrtvý Ježíš, jehož tělo snáli z kříže a uložili do hrobu k pomazání, s nimi komunikoval prokazatelně živý.

A nemusíme tomu věřit. Přátelé, nemusíme věřit vůbec ničemu, když nechceme. Tak jako mnozí lidé dnes nevěří, že byl holocaust, a mladí dnes nevěří, že minulý režim byl totalitní a že se nesměly či nedaly koupit některé knihy, a už vůbec ne, že nebylo možné říkat, co si člověk myslí. Nevěří. Nebyli u toho. Tak jako lidé dlouhé časy věřili, že slunce se otáčí kolem placaté země. Či že země stojí na čtyřech sloupech. Naši víru nám nemůže nikdo předepsat. A taky nám ji nemůže nikdo vzít.

Vždy, když nám umře někdo blízký, ze sboru, ale i přátel či známých, zapálím svíčku

a prosím, aby vůči němu byl Bůh milostiv. A nepochybuji o Bohu a nepochybuji o smyslu své modlitby a nepochybuji, že Ježíš vstal z mrtvých. Ale nemohu to nikomu dokázat, protože tu s námi Ježíš nesedí. Ale mohu vám říct, co vzkázal budoucím: „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

A víte co? Mně Kristus stojí za víc, nežli za důkazy. Když je něco pravda, tak to důkazy nepotřebuje. Tak se to důkazy jenom shodí. Jako by to potřebovalo obhajobu. A Ježíš nepotřebuje obhajovat. Bůh nepotřebuje obhajovat. Takže - zůstaňme na tom: chceme Ježíšovi popřát k narozeninám všechno nejlepší, zdravé tělo. Protože my jsme jeho tělo - On je hlava a církev tělo, které by tu hlavu mělo následovat. Které by mělo šířit dobrotu bez příčiny, jako je láska bez důkazů.

Hod Boží velikonoční je naděje lidstva. Každý kmen, každá horda, každá etnická skupina měly své náboženství, které je drželo nad vodou. Kult slunce Inků jim dával žít, dokud je nezmordovali ti, kdo lačněli po zlatě. Nám dává naději Kristova láska. Dává nám naději, i kdyby slunce už nevyšlo, i kdyby se naplnily všechny katastrofické scénáře světa, protože to, co nás drží, ne, že bude, ale už bylo. Ježíš už za nás svůj život položil. A byl vzkříšen. Není zde, byl vzkříšen a kráčí před námi a čeká na nás.

Možná, že nás čeká leccjaká nesnáze. To neznamená, že se nemůžeme radovat ze světla. Protože to světlo, které před námi vyvstává, to nás zde sice doprovází, ale teprve po naší smrti zasvítí jako meteor. Protože teprve tam se protne veškeré naše poznání. Takže - máme se nač těšit, a tak se těšme, když si to jako křesťané můžeme dovolit. Amen.

Marta Silná

Pochyby

Nemám důvodů pochybovat o Tobě
netrápí mě mnohoznačnost svatých knih
ani důkazy nesvatých
vím přece v každé chvíli v každém dění
že Tvoje království je zde...
Ty jsi, jenž jsi
a já nemám důvodů pochybovat o Tobě

a přece žiji v tisícových pochybách
nemám důvod doufat v samozřejmost úlevného konce
jistota Tebe je jistotou
Tvého panství
Tvého hněvu
Tvé přízně
ale není jistotou konečného obstání před Tebou
nikdy není jistotou úlevné koncovky - - -

Život je úzkost

snad pro to souvědomí všeho tlaku země
snad drásající soucit
s davy
zvířaty
stromem

ale nemám důvodů pochybovat o Tobě

Pavla Zachařová, *Kalendář Blahoslav 1991*

Z kazatelského plánu

První neděle po Velikonocích

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja!
(1. Petrův 2,2)

První čtení z Písma: Skutky 2,14a.22-32

Tužby velikonoční (I):

Aby Kristovo vzkříšení našimi srdci proniklo a k životu věčnému nás přivedlo, modleme se k Hospodinu.

Aby Kristovo vítězství v celém světě zavládlo a mír národům přineslo, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, ve velikonočním tajemství jsi ustanovil novou smlouvu smíření. Dej, ať všichni, kdo se znovuzrodili v obecenství těla Kristova, svým životem zachovávají to, co vyznávají svou vírou! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 1,3-9

Evangelium: Jan 20,19-31

Verše k obětování: Matouš 28,2.5.6

Verš k pozhnání: Jan 20,27

Modlitba k pozhnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti za dary chleba a kalicha, které jsi nám udělil pro naše vykoupění a spásu. Dej, ať jsou nám zdrojem nového života! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 146, 252, 258, 260

Nad Písmem

Tomášovo znovuzrození

J 20,19-31

Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zarazovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuješ a věříš!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ Ještě mnoho jiných znamenání učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Tato snadno zapamatovatelná událost je natolik důležitá pro naši víru, že našla významné místo v Janově evangeliu i v křesťanské tradici – rozjímá se o ní první neděle po Velikonocích každý rok. A není divu; vždyť je o nás – o těch, kdo nás předešli ve víře, a o našem Dvojčeti.

Strach je něco, co nám rozhodně není cizí. Bývá i nejčastějším, byť skrytým motivem našich rozhovorů: zdražování, války, nemoci, politická situace. Strach ze ztráty života, ale i ze života samého – z toho, žít podle svého přesvědčení a přijmout důsledky. Strach učedníků je pochopitelný. Stačilo si vzpomenout, co Petr prožil během procesu s Ježíšem na nádvoří veleknězova domu. Strach učedníky spojoval, ale i odděloval – od nebezpečných lidí „venku“, ale hlavně od Boha, kterému nerozuměli, a od Ježíše, který zemřel. I když pohromadě, ve svém strachu zůstal každý sám.

Existuje mnoho způsobů, jak čelit strachu – od destruktivních, jako je alkohol, drogy, fanatická nenávisť, sebevražda, až po pozitivní tréninky v sebeovládání a soustředění. Přesto stejně jako schopnost ze srdce odpustit a za všech okolností milovat, ani oprostít se od strachu není v silách jednotlivce. Je to dar. Učedníci zažili v životě ledacos. Byli mezi nimi zélóta – bojovník proti římské nadvládě, nesmlouvavý výběrčí daní, vodou a větrem ošlehaní rybáři. Ale nyní, po Ježíšově ukřižování, měli strach. Asi bychom to nevěděli, pokud by to oni sami nepřiznali. V tom nám Bible nic nezastírá. Nepřikraňuje nikoho, zvláště ne ty, kterých si vážíme pro jejich víru a odevzdanost Pánu Ježíši. Učedníci dosvědčili jasně: bez Ježíše jsme byli naprosto dezorientovaní a měli jsme hrozný strach. To se ve vteřině změnilo Ježíšovým příchodem a jeho slovy: Pokoj vám. Když Ježíš řekl chromému „vstaň a chod“, jeho nohy se zpevnily a on nejen šel, ale

i skákal a tancoval radostí. Když Ježíš říká: „Miluj Boha celým srdcem a svého bližního jako sebe sama“, zároveň nás k tomu uschopňuje. Jeho slovo „Pokoj vám... Přijměte Ducha svatého“ dalo učedníkům smíření, lásku, důvěru – pokoj s Bohem i s lidmi a celým stvořením a odvahu žít s Kristem, ať už se stane cokoli.

Evangelista Jan píše pro generaci, která už neměla možnost setkat se s Ježíšem, a řady očitých svědků řídl. Proto, aby lidé uvěřili a ve víře vytrvali, bylo potřeba vybrat z Ježíšovy činnosti a působení to podstatné, aby nebylo pochyb. Později to křesťané vyjádřili ve vyznáních víry: Ježíš byl skutečným člověkem, kvůli našim hříchům zemřel, překonal smrt a Bohem oslavený žije svým Duchem ve své církvi.

Člověk a dokonce i společenství církve může zapochybovat o pravdivosti této výpovědi. Vždyť to bylo formulováno tak dávno a my jsme od té doby „evolučně“ vyspěli. Pohřbili jsme tolik zvyků, tradic a představ našich předků! Pohřbíme i víru ve vzkříšení jenom proto, že s ním nemáme dosud vlastní zkušenost a předtím ani potom se to v této naší dimenzi nestalo? Budeme se radši bát, schovávat hlavu do písku, obviňovat druhé a trápit se bez pomoci?

Tomáš nedokázal ze svých sil uvěřit, že Ježíš opravdu žije. Avšak nechtěl se křečovitě držet své skepse a svého strachu. Aby se na Ježíše dokázal spolehnout, však potřeboval hmatatelný důkaz: Ježíš není jen duch, ale celý člověk, podle apoštola Pavla „nový Adam“. Tomáš tak zachoval všem „materialistům“ jasně svědectví: Ježíš byl vzkříšen. Bůh a Pán změnil naše „Dvojče“ i všechny, kdo se s ním ve víře setkali. Osvobozuje od strachu a otročení světu a dává úkol: pod vedením Ducha svatého zvěstovat slovem i způsobem života Boží odpuštění a učit se vzájemně Kristově lásce.

Světlá Košíčková

Pane Ježíši Kriste, je to úžasné, že tě můžeme ve víře přijímat všemi smysly. Díky za tajemství Velikonoc, které ve společenství církve s napětím odkrýváme a které nás svou slávou nekonečně přesahuje. Zůstávej s námi, ať se na nás naplňují zaslíbení tvé smrti a vzkříšení.

Výstava o F. Palackém...

Pokračování ze str. 1
společenské akce, ale i jízdenky z cest a účtenky.

Výstava představuje Palackého nejen jako badatele a historika, ale i jako veřejně činnou osobnost. Na výstavě lze vidět například artefakty do-

kládající jeho politickou činnost a roli, kterou sehrál v evropském kontextu.

Jeho tzv. „druhý život“ přibližují různé tisky, známky, medaile, bankovky, a zvláště četná umělecká zobrazení, včetně pomníků, neboť Palacký se hluboce vryl do české historické a kulturní paměti. Z Palackého podobizen je zde vystavena například reprodukce jedné z nejznámějších jeho podobizen, jejímž autorem je malíř Max Švabinský.

Výstava chce představit Františka Palackého nejen jako osobnost, která je součástí dějin, ale která je především i inspirací pro současnost.

Výstava je přístupná denně od 10 do 18 hodin. Bližší informace poskytnou stránky Národního muzea. Další jedinečná příležitost k poznání prostředí, kde žil, pracoval a zemřel, se nabízí při návštěvě Památníku v Palackého ulici, který je otevřen v měsících květnu až říjnu.

Podle materiálů Národního muzea

Tomáš Butta

Nebeský příbytek krále...

Pokračování ze str. 1

se neodehrává jako prudký moment překvapení, ale jako událost rozvíjená v čase, určená k rozjímání. Na tuto linii pojetí pak svým osobitým způsobem navazuje Rembrandt van Rijn (jeho dílo z roku 1634 najdeme v Rijksmuseum v Amsterdamu), s dramaticky intenzivním vnitřním prožitkem postav. Tomášova ruka se přibližuje k ráně, ale je to Kristova ruka, která jemně vede jeho prst. Tomáš je ohromený – výraz i tělo vyjadřují šok i váhavost. Kristus stojí klidně, jeho přítomnost dodává scéně kontrast a zrcadlí Tomášovu vnitřní nejistotu. Ostatní učedníci stojí stranou, sledují dění...

V 19. století zpracoval motiv například Carl Bloch, dánský malíř biblických scén. Jeho Tomáš je rovněž zaražený, v pokleku a se skloněnou hlavou, s výrazem, který kombinuje pocit nezaslouženosti, úcty. I zde stojí Kristus klidně a nezasahuje do pohybu učedníka; dramatika se soustředí na vnitřní rozhodování...

Tomášovy atributy: Kopí, nástroj jeho mučednické smrti. Takto ho máme i na pražském staroměstském orloji. Jako patron architektů, stavitelů či zedníků bývá zobrazován s uhelníkem nebo měřidlem, což odkazuje na legendu o stavbě paláce pro indického krále Gundaphara. V indickém křesťanském umění se vedle postav apoštola objevují také místní symbolické motivy, například pávi.

TOMÁŠ MOSTEM MEZI SVĚTY

Po stoletích, kdy evropské umění zdůrazňovalo okamžik překvapení, šoku a niterného zápasu Tomáše, se jeho příběh vydal na dalekou cestu – až do Indie. Zde se motiv dramatického setkání s Kristovou ranou proměnil. Tomáš už není jen učedníkem, zaraženým před nečekanou skutečností, ale poutníkem, misionářem...

Dle tradice se Tomáš po Letnicích vydal do dalekých míst, dál než kterýkoli jiný apoštol – dokonce předčil i samotného Pavla, „apoštola národů“. A přesto, že mu dějiny přisoudily titul nevěřící, v hlásání radostné zprávy evangelia byl neúnavný: přinesl ji nejen do

Sýrie a Persie, ale po Hedvábné stezce se údajně vydal až do Číny a Indie – jak o tom vypráví apokryfní kniha Skutky Tomášovy. Tam prý také podstoupil mučednickou smrt poblíž dnešního Madrasu, na místě zvaném Majlapur, kde byla v roce 1547 postavena katedrála nad jeho hrobem. V západní Indii dodnes existuje komunita, která si říká „křesťané svatého Tomáše“.

TAK HO VIDĚLI INDOVÉ

A právě indické umění píše pozoruhodnou kapitolu křesťanské „ikonografie“. Setkáváme se zde s unikátním symbolem: Tomášovým křížem. Tento kříž nese tělo trpícího Krista, ale je zasazen do lotosového květu, převzatého z místní symboliky života a znovuzrození a často doplněn holubicí, coby znakem Ducha svatého. Kříž tak vyjadřuje víru skrze proměnu a život – v jazyce, který je vlastní indickému prostředí. Méně známým faktem je, že v indickém umění je apoštol Tomáš někdy

zobrazován s uhelníkem. Legenda totiž vypráví, že král Gondofares (doložená historická postava – o jeho vládě svědčí četné nálezy mincí a nápisů) si jej najal jako stavitele paláce. Tomáš však peníze rozdál chudým a králi vysvětlil, že mu tím postavil „věčný příbytek v nebi“. Tato metafora se promítá i do moderních

indických maleb, kde, jak jsme naznačili, Tomáš není jen učedníkem u stolu či za zavřenými dveřmi, ale poutníkem s holí, který kráčí vstříc neznámu, bosý a odevzdaný.

Apoštolu Tomášovi se připisuje autorství několika apokryfních textů. Nejznámější z nich je evangelium Tomáše, které bylo napsáno koptským jazykem a našlo se v egyptském městě Nag Hammádí v roce 1945 (dnes tvoří součást tzv. Knihovny z Nag Hammádí). Ačkoli si někteří myslí, že bylo napsáno dříve než novozákonní evangelia, většina učenců ho považuje za pozdní gnostické dílo...

redakce, zdroj AI

Ocenění „9 statečných“

Na žižkovské radnici se posledního březnového dne konalo slavnostní předání ocenění „9 statečných“. Ocenění patřilo profesím, bez kterých by každodenní život ve městě nefungoval. Mezi „statečnými“ byli zástupci městské policie, zdravotníci záchranáři, hasiči, sociální pracovníci a pečovatelská z domova seniorů. Každý z nich jiným způsobem nese odpovědnost za druhé – někdy v krizích, jindy v pravidelné péči. Mezi oceněnými byla i naše Mgr. Anna Zavřelová, která se dlouhodobě věnuje práci s ohroženými dětmi a mladými lidmi. Působí v Husitské centrum o.p.s., kde vede nízkoprahové zařízení Husita při sboru naší církve na

pražském Žižkově. Její práce stojí na důvěře a vytrvalosti – na ochotě zůstat s druhým i ve chvílích, kdy je potřeba překonat předsudky a zvolit netradiční postupy. Nominaci podala kolegyně oceněné Mgr. I. Kardová, která zdůraznila především dlouhodobost její služby: Nejde jen o jednorázové záahy, ale i o doprovázení v situacích, které nemají rychlá řešení. Ocenění předal starosta Mgr. Michal Vronský. Slavnost doplnilo vystoupení žáků ze ZUŠ na Komenského náměstí.

Celé odpoledne ukázalo jednu prostou věc: ochotná služba má mnoho podob. A bez ní by společnost nedržela pohromadě.

Zdeněk Břeň

Hospodinova je země i to, co je na ní

Když člověk vezme do ruky hrst hlíny, většinou ho nenapadne, že drží něco výjimečného. Je to jen obyčejná zem – tmavá, chladná, sypká, někdy suchá, jindy vlhká. A přece se v ní odehrává život, který nevidíme. V té hrsti půdy žije více mikroorganismů, než je lidí na celé planetě. Některé dokážou přeměnit dusík ze vzduchu na živiny pro rostliny. Jiné propojují stromy v tichou síť – a umožňují jim sdílet vodu i minerály. Možná právě tady je dobré začít přemýšlet o Dni Země.

Když se v kalendáři objeví 22. duben, snadno sklouzneme k velkým slovům. Planeta, ekologie, odpovědnost, budoucnost. Jenže velká slova někdy zakrývají to podstatné. Náš život

stojí na dějích, které sotva vnímáme. Když dýcháme, nečerpáme kyslík jen z lesů a zeleně kolem nás. Přibližně polovina kyslíku na Zemi vzniká v oceánech. Produkují ho

mikroskopické řasy a sinice. Podobně křehký život v půdě. V jediné hrsti zdravé zeminy se odehrává složitý a křehký svět. Zde se rozhoduje, zda semínko vyklíčí, zda krajina udrží vodu, zda bude schopná obnovy. A přece během jediné sezóny může zmizet pod erozí nebo nevhodným obděláváním.

Nic není zbytečné, vše má své místo

I mrtvé dřevo, které v lese vypadá jako odpad a rádi bychom ho odklidili, patří k nejdůležitějším místům ekosystému. Tepe v něm život, může být domovem desítek druhů, je zásobárnou vody a budoucím humusem. Rozklad není selhání, ale proměna. To jen my jsme si zvykli hodnotit svět podle toho, co nám přinese „teď a tady“. V Božím stvoření ale nic nezaniká zbytečně; všechno má svůj čas, své místo a svou hodnotu.

Nejsme vlastníci

Proč je pro nás tak těžké vidět svět jinak než jako kulisu pro lidský život nebo zásobárnu zdrojů, místo abychom ho přijali jako společenství, jehož jsme součástí? Žijeme v podivném rozporu. Cena paliva se v posledních dnech stala tématem hlavních zpráv a cena, kterou platí stvoření za provoz aut, nás nechává vlažnými. Být součástí znamená vzdát se role majitele. Znamená učit se žít podle řádu, který přesahuje naši představu o „užitečném“.

Naše husitská tradice je zavazující!

Pro nás, kteří stojíme v tradici Církve československé husitské, má tento pohled ještě hlubší rozměr. Naše tradice nese odvahu k reformě – ochotu pojmenovat, co nefunguje, a hledat novou cestu. Dnes se tato výzva týká našeho vztahu k Zemi. Nejde jen o technická řešení, ale

o proměnu pohledu: o to, že svět není samozřejmost, svět je dar. Liturgie naší církve, prostá a srozumitelná, nás k tomuto vědomí vede. Vrací nás k základním darům: chlebu a vínu. Tyto dary mají svůj původ ve stvoření, v zemi a Slunci. Když je přijímáme, přijímáme zároveň odpovědnost. Eucharistie není jen duchovní skutečnost, ale připomínka naší provázanosti se světem, který nás přesahuje – a zároveň nás nese.

A tak se vracíme zpět k té hrsti hlíny na začátku. Poděkování za dar Země nemusí mít podobu velkých slov. Může začít uvědoměním: že voda, kterou pijeme, mohla před tisíci lety proudit ledovcem, že vzduch, který dýcháme, byl už jinými bytostmi mnohokrát vydechnut, a že i ta obyčejná půda v našich rukou je součástí příběhu, který námi ani nezačal, ani neskončí. Ale ten příběh musí pokračovat dál.

KM

Ekumenická bohoslužba za krajinu

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s dalšími organizacemi srdečně zve na ekumenickou bohoslužbu za krajinu. V sobotu 30. května v 15 hodin na levém břehu Vltavy, na zahradě na Sedleckých skalách. Pout' na bohoslužbu začíná u kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech v 11 hodin a pokračuje pěšky krajinou se zastávkami. Prohlídka kostela je možná již od 10 hodin. Po bohoslužbě bude následovat beseda. Více na www.drahan.chabry.cz.

red

Bezdůvodná láska

Velikonoční události pro Ježíšovy učedníky neměly být velkým překvapením. On sám je připravoval na to, co přijde. Nejspíš na to ale zapomněli, nebo si nechtěli připustit, že Mesiáš se vydá jinou cestou, než jakou by mu rádi vytýčili. Proto jim po Ježíšově vzkříšení anděl osvěží paměť: „Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát“ (Lukáš 24,7).

Zajímavé je, že ono „musí být“ anděl ničím neodůvodňuje. Ani Ježíš nesděluje svým učedníkům, jestli to celé dává smysl. Proč se o velikonočních svátcích semelou v Jeruzalémě takové věci? Zrada a odsouzení, opuštěnost a obnažení, kříž a bolest, smrt a hrob, od něhož ale kámen bude odvalen a hrob nalezen prázdný. Na otázku „proč“ neexistuje odpověď, protože láska nepotřebuje důvody a neptá se na účel. Láska prostě je!

Nedávno se mi zaryly pod kůži myšlenky francouzského spisovatele Pascala Quignarda: „Když člověk uvádí důvod, ničí lásku. Opatřit smyslem to, co milujeme, znamená lhát. Neboť žádná lidská bytost v okamžiku, kdy intenzivně cítí, že je naživu, nezakouší žádnou jinou radost. A jiného života není.“ Věřím, že Bůh nehledá žádné zvláštní důvody, proč miluje lidi a veškeré stvoření. Prostě miluje, dal vzniknout životu a silou své lásky umožňuje, aby život pokračoval a stále se rozvíjel. Láska je smyslem sebe sama. A život nemá jiný smysl, než abychom jej žili. Díky lásce zakoušíme, že jsme opravdu živí. Proto Ježíše nemohla přemoci ani smrt. Láska v něm byla až příliš živá na to, aby smrt měla poslední slovo!

Nejtěžší je přijmout právě to, co je prosté. Pátráme po nějakých tajemstvích, složitých významech, skrytých důvodech. Za vším údajně musí být hlubší smysl. Jenže ono doopravdy stačí pouze andělské „musí být“. Protože kde je Bůh, tam musí být láska. Kde je láska, tam musí být život. A kde je život, tam musí být i naděje, která k nám o Velikonocích přichází neprošlapanou stezkou.

Lukáš Bujna, blog mysterion.cz

Zprávy

HLEDÁNÍ MOUDROSTI
společná chvíle přemítání nad novozákonnými texty Bible

**28. dubna 2026
od 17 hodin**

Tématem bude pohled JANA na Krista, doprovází biskup Pavel Pechanec. Tato příležitost je skvělou možností pro vzájemné sdílení duchovních myšlenek a prohloubení našeho porozumění Písmu - v zasedací síni diecéze.

SBOR KNĚZE AMBROŽE Církve československé husitské
www.ccschk.cz

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské zve na

setkání křesťanských rodin s dětmi

SAMUEL A SAUL
24.-26. DUBNA 2026

- program pro rodiče i děti
- pokrm pro duši, ducha i tělo
- hry, zpívání, výlety se stopovanou

Penzion Bellém v Janských Lázních, dospělí 1 400 Kč, děti od 3 let 800 Kč (v ceně ubytování i strava), platba předem na účet 3370038309/0800. Přihlášky zasílejte na dieceze.hradec@ccsh.cz do 19. 4. 2026.

Podpořeno z Fondu rozvoje a z Fondu dětí, mládeže a pastorační diecéze ČCSH. www.ccschk.cz

Benefiční koncert skupiny Takhraj

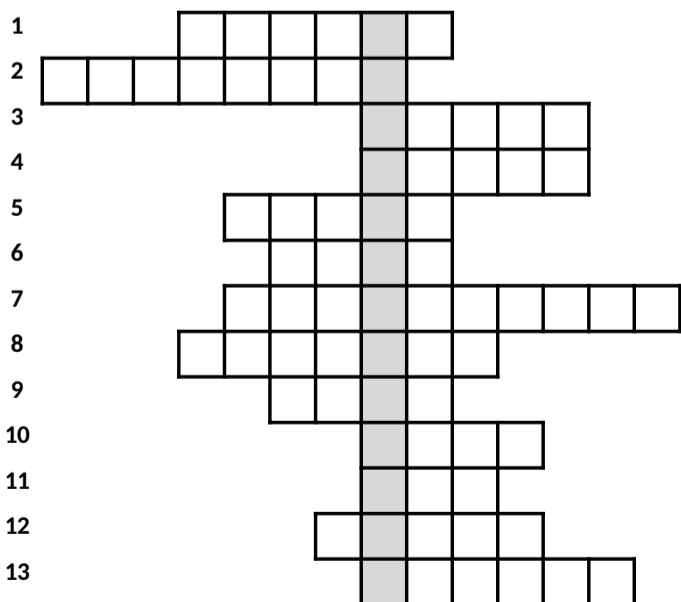
Srděčně zveme na benefiční koncert liberecké folkové kapely Takhraj ve prospěch organizace Autismus jako dar. Komponovaný hudební pořad s připomínkou Zuzany Navarové. Husův sbor Praha - Dejvice, Wucherlova 3, ve čtvrtek 23. dubna v 18 hodin. **red**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nevěřící Tomáš

Zkuste vepsat v textu vynechaná slova do doplňovačky, pomoci vám může text J 20,19-31.

Prvního dne po sobotě, když byli učedníci shromážděni za zavřenými (1), přišel Ježíš a řekl jim: „(4) vám.“ Ukázal jim své ruce a (11). Učedníci se (7), když spatřili (6). Jeden z (2), Tomáš, jinak zvaný (8), s nimi toho dne nebyl. Když mu to vyprávěli, řekl: „Dokud neuvidím na jeho ruce stopy po (13) a nevložím (9) prst do (10) ran, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli znovu všichni spolu a byl s nimi i (5). (3) opět přišel a řekl Tomášovi: „(12) vložit prst do mých ran.“ Nyní Tomáš uvěřil.

(Řešení z č. 13: Ratolesti.)

Jana Krajčířiková

Slavnostní setkání u Sudoměře

Slavnostní setkání u památníku Jana Žižky v Sudoměři s bohoslužbou a rekonstrukcí slavné bitvy proběhlo poslední březnovou sobotu ve spolupráci s obcí Čejetice, Plzeňským Lanfrýdem, 1. Etalonem. Hojně navštívené setkání se konalo při příležitosti 606. výročí bitvy. Naši husitskou bohoslužbu vedl patriarcha Tomáš Butta společně s plzeňským biskupem Lukášem Bujnou a duchovním Samuelem Vašinem. **red, foto: O. Nováček, J. Vávra**

Bohoslužba na Růžovém paloučku u Žacléře

Místo Růžový palouček u Žacléře je spojeno s bolestí Jana Amose Komenského, který musel opustit svou vlast, aby byl poutníkem bez trvalého domova. Při bohoslužbách 29. března jsme si připomněli nejen jeho bolest, ale i naději a těšili se z života a blízkosti našeho Pána. Děkuji náboženské obci Trutnov za organizaci, všem zúčastněným za společenství a duchovním – bratru patriarchovi Tomáši Buttovi, Davidu Smetanovi, Stanislavu Švarcovi za službu. **Pavel Pechanec, zdroj: facebook**

Sbor Jana Amose Komenského v Bílé Třemešné

Dne 28. března 1592 se narodil Jan Amos Komenský – poslední biskup českých a moravských exilových sborů Jednoty bratrské a jeden z největších českých myslitelů, filozofů a spisovatelů. V Bílé Třemešné prožil JAK poslední chvíle před odchodem do polského exilu a napsal zde Hlubinu bezpečnosti.

Jeho jméno nese i malý kostelík pod Zvičinou. 5. září letošního roku si budeme připomínat devadesát pět let života tohoto sboru Církve československé husitské a zároveň slavnostně odhalíme přemístěný a zrekonstruovaný památník před náš sbor. Do prostor sboru bude přemístěna malá část inventáře ze současného muzea JAK v Bílé Třemešné.

Budeme vděční každému dárci, který přispěje na opravy.

Transparentní účet u FIO banky má číslo: 200 203 5943/2010,

v tomto okamžiku je na účtu 153 108 Kč. **Anna Holínská, zdroj: facebook**

Z ekumeny**Sarah Mullallyová uvedena do úřadu arcibiskupky z Canterbury**

Instalace Sarah Mullallyové, která proběhla 25. března v katedrále v Canterbury, se stala historickým okamžikem pro anglikánskou církev i širší ekumenické společenství. Dosavadní biskupka londýnská byla uvedena do úřadu arcibiskupky z Canterbury a stala se tak první ženou v čele anglikánského společenství. Její volba byla potvrzena již 28. ledna v katedrále sv. Pavla v Londýně, jak připomněl i nedávný článek na webu Církve československé husitské. Samotná instalace však završila celý proces a otevřela novou kapitolu v životě této celosvětové církve.

Životní cesta Sarah Mullallyové je spojena se službou v tom nehlubším smyslu. Než přijala kněžské povolání, působila jako vrchní zdravotní sestra a stala se hlavní ošetřovatelkou Anglie. Její profesní zkušenost péče, empatie a odpovědnosti se později přirozeně propojila s duchovní službou, která ji v roce 2018 přivedla do úřadu biskupky londýnské. Právě tato kombinace odbornosti a pastorační citlivosti je jedním z důvodů, proč její jmenování vyvolalo tak silný ohlas napříč církvemi. Prezident Konference evropských církví (KEK), arcibiskup Nikitas, označil její nástup za „zdroj obnovy a povzbuzení pro mnohé po celém světě“.

Samotná instalace v Canterbury byla bohatá na symboliku i mezinárodní rozměr. Nová arcibiskupka podle tradice zaklepala na západní bránu katedrály, byla uvedena do biskupského křesla sv. Augustina a poprvé promluvila jako 106. arcibiskupka z Canterbury. Liturgie zahrnovala čtení a zpěvy v různých jazycích, včetně africké bemby a španělštiny, což podtrhlo globální charakter anglikánské rodiny. Mezi více než dvěma tisíci hosty byli představitelé britské vlády, členové královské rodiny, delegáti z anglikánských provincií z celého světa i zdravotníci, které osobně

pozvala — připomínka jejích profesních kořenů.

Instalaci předcházela také její 87mílová pouť z Londýna do Canterbury, kterou absolvovala během šesti dnů. Tato cesta se stala obrazem jejího chápání služby: jako putování, které není o moci, ale o blízkosti, naslouchání a sdílení života s těmi, kdo jsou jí svěřeni. Právě tato spiritualita „společné cesty“ je jedním z důvodů, proč je její nástup vnímán jako příležitost k obnově důvěry v čase, kdy anglikánské společenství prochází napětím mezi různými teologickými a kulturními proudy. Některé konzervativní skupiny dokonce instalaci bojkotovaly, přesto však převládá naděje, že její vedení přinese nový prostor pro dialog. Jmenování Sarah Mullallyové je proto nejen historickým milníkem, ale také pozváním k modlitbě za jednotu, moudrost a odvahu celé anglikánské rodiny. Připomíná, že církev se může učit, růst a hledat nové způsoby, jak být přítomná v dnešním světě. Ať je její služba provázena pokojem a stane se povzbuzením pro všechny, kdo hledají cestu k porozumění, spolupráci a společnému svědectví o Kristu.

Thomas Brian Wolf

